U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického, Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Č. L.**, zastoupen JUDr. Stanislavem Mouralem, MBA, advokátem se sídlem 28. října 150, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2012, č. j. OAM-100/LE-BE02-K01-212, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 1. 2016, č. j. 64 Az 10/2012 – 90,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Stanislavu Mouralovi, MBA **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti nese stát.

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) rozhodl o žalobě stěžovatele tak, že výrokem I. zamítl žalobu v části, jíž se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), výrokem II. zrušil rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, výrokem III. žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení, výrokem IV. si vyhradil právo rozhodnout o odměně ustanoveného zástupce stěžovatele a výrokem V. rozhodl, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel kasační stížnost výslovně zúžil pouze na výrok I. napadeného rozsudku a zdůvodnil ji tak, že podle jeho názoru jsou v projednávané věci dány důvody k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Důvody, pro které by mu měl být

humanitární azyl udělen, stěžovatel v kasační stížnosti rozvedl; jednalo se o naléhavou potřebu jeho péče o vážně nemocnou manželku a též o společnou nezletilou dceru. Zároveň stěžovatel uvedl, že krajský soud měl ustanovení § 14 zákona o azylu na posuzovanou věc aplikovat z úřední povinnosti a to i přes fakt, že stěžovatel v žalobě takový žalobní bod nevymezil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatel uplatnil v žalobě pouze argumentaci směřující proti zamítnutí jeho žádosti o udělení doplňkově ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Též dodal, že udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu dle jeho názoru důvody uváděné stěžovatelem nepodporují.

Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu krajského soudu, že v žalobě ze dne 21. 11. 2012 stěžovatel jako důvody žaloby namítl obecně porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“) s tím, že dostatečně nezjistil skutkový stav, a porušení § 2 odst. 1 správního řádu s tím, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Porušení citovaných ustanovení správního řádu stěžovatel v žalobě namítal *„v souvislosti s § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný dostatečně nezvážil jeho aplikaci a důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou dány“*. Podáním ze dne 11. 1. 2013 ustanovený zástupce jednak reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě stěžovatele a jednak také rozvedl důvody pro udělení doplňkové ochrany, jež podle jeho názoru byly v posuzované věci dány.

Stěžovatel tedy v žalobě vymezil žalobní body tak, že brojil pouze proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V kasační stížnosti však stěžovatel nově uplatňuje argumentaci, podle níž existují v posuzované věci též důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Podle ustálené judikatury tohoto soudu platí, že *„důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny, a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.“*(srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikovaný pod č. 685/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti ovšem uvedl zcela nové důvody, oproti žalobním bodům uplatněným v žalobě před krajským soudem. Není přitom pochyb, že nové důvody uplatněné až v kasační stížnosti mohl stěžovatel bez jakýchkoliv obtíží uplatnit řádně v žalobě jako žalobní body. Stěžovatel však žalobní body omezil pouze na argumentaci směřující proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Kasační stížnost

je tedy nepřípustná, neboť se opírá pouze o nové důvody neuplatněné v žalobě, které stěžovatel v žalobě uplatnit mohl.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.) jako návrh nepřípustný.

Nad rámec nutného zdůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že krajský soud nebyl oprávněn překročit půdorys soudního přezkumu, určený žalobními body, a přezkoumat z úřední povinnosti rozhodnutí žalovaného též ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť by tím porušil dispoziční zásadu, jíž je řízení před správními soudy ovládáno (srovnej § 75 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud si je vědom, že v případě žalob ve věcech mezinárodní ochrany i taková možnost přichází v úvahu, podle ustálené judikatury se však tento postup uplatní pouze v případech, kdy by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil a již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Podle ustálené judikatury se v takových případech aplikuje zásada *non-refoulement*, takže krajský soud je k existenci hrozící újmy v zemi původu oprávněn přihlédnout i mimo rámec žalobních bodů (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Taková situace však v posuzované věci nenastala, neboť krajský soud zčásti rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovaný tak bude znova rozhodovat o udělení doplňkové ochrany stěžovateli. Navíc v řízení před krajským soudem vyplynulo, že stěžovatel již nemá v současnosti uloženo správní vyhoštění, neboť novým rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 2. 2013, č. j. CPR-14831-4/ČJ-2012-930310-V214, byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 11. 2010. Proto z okolností zjištěných krajským soudem ani nevyplývá, že by stěžovatel byl aktuálně nucen vycestovat.

Nejvyšší správní soud pro úplnost rovněž dodává, že považuje za procesně přípustné i zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem pouze v části (tj. v posuzované věci pouze ve výroku týkajícím se neudělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu). Takový postup krajského soudu je i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 22. 11. 2011, č. j. 9 Azs 14/2011 – 300).

Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (v kontextu s § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 11. 2012, č. j. 64 Az 10/2012 – 22 ustanoven zástupcem JUDr. Stanislav Moural, MBA, advokát. Ustanovený zástupce stěžovatele předložil podáním ze dne 10. 3. 2016 zdejšímu soudu vyčíslení své odměny za zastupování v řízení o kasační stížnosti. Požadoval odměnu za dva úkony právní služby, a to zpracování kasační stížnosti a vyjádření k informaci o probíhajícím řízení ze dne 10. 3. 2016. Nejvyšší správní soud však výrokem III. tohoto usnesení přiznal ustanovenému zástupci odměnu pouze za sepis a podání kasační stížnosti, což je úkon dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Vyjádření k informaci o probíhajícím

řízení ze dne 10. 3. 2016 nelze považovat za úkon právní služby podle citovaného ustanovení advokátního tarifu, neboť nejde o podání ve věci samé. Za jeden úkon právní služby tedy zdejší soud přiznal odměnu ve výši 3.100 Kč (srovnej § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (srovnej § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce soudu doložil, že je plátcem DPH, proto soud zvýšil odměnu o DPH. Celkově tak náleží ustanovenému zástupci stěžovatele za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměna 4.114 Kč. Podle § 35 odst. 8 věta prvá za středníkem s. ř. s. hradí v tomto případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu